

Stoet en Stee: 'hoekje op zolder kan niet'

Nu W 19.8.87

Van een onzer verslaggeefsters

SPIJK - „Door de benaming Stoet en Stee te veranderen voor Logies en Ontbijt Systeem (LOS) wek je de indruk de mensen zelf niet erg snugger te vinden. Ik vind Stoet en Stee wél leuk. Ik heb het zelf naar buiten toe ook gehanteerd. En dat blijf ik doen,” verklaart mevrouw E. Gardenier (42) uit Spijk, secretaresse van de VVV Bierum. Zij is de meest aangewezen persoon die vragen over de voor Groningen betrekkelijk nieuwe overnachtingsmogelijkheid Logies en Ontbijt, oftewel Stoet en Stee, kan beantwoorden. Tenminste, wat betreft de regio Noord Groningen.

De geboren Delfzijlster vertelt zelfs dat ze twee jaar geleden, een jaar voordat de provinciale VVV ermee kwam, al gestart zijn met oproepen voor Logies en Ontbijt-adressen. „We willen als VVV Bierum proberen de mensen langer vast te houden. Wij hebben hier maar één overnachtingsmogelijkheid: het pension in Spijk. Maar dat zit in negen van de tien gevallen vol. Meestal met gasten van het EGD. Toen we een oproep plaatsten kwam er helaas maar één adres boven water. Dat vonden we erg weinig zin hebben. Overkoepelend wordt er ook meer aandacht aan besteed,” weet mevrouw Gardenier, wijzend op de bekendheid die de provinciale VVV dit jaar aan het fenomeen heeft geschonken. Ze vervolgt: „Bovendien staan de Groningers erom bekend dat ze eerst de kat uit de boom kijken.” Uiteindelijk is de inwonster van Spijk dan toch belast met vier adressen in de dorpen Bierum, Spijk, Godlinze en Oosterwijdwerd. Loppersum

● *Mevrouw Gardenier: „We willen de mensen met Stoet en Stee proberen langer vast te houden.” (Foto: Wolter Kobus)*

heeft er ook één, maar daarvoor moeten de mensen bij de plaatselijke VVV zijn. „In Appingedam en Delfzijl bleek geen behoefte te bestaan.”

Ze zit achter een kleine tafel in het ietwat donkere werkkamertje, waar ook haar man druk op de computer bezig is. De secretaresse pakt haar paperassen erbij. Want 'haar' VVV is bezig met een enquête onder de bezoekers van de Stoet en Stee-adressen. Ze gaat er in een snel tempo doorheen: „Die komt uit de Randstad, deze ook,”

ze bladert verder, „uit Amsterdam, enkele Duitsers, één uit Oosterbeek. Het zijn vaak fietsende mensen. Sommigen blijven twee, drie dagen, anderen een week lang. De ervaringen zijn over 't algemeen erg positief. Zowel van de bezoekers als de gastgezinnen. De mensen doen het om de aanspraak, de gezelligheid. Ik ken mensen waarvan de kinderen het huis uit zijn. Die vinden het prettig als er wat over de vloer komt,” aldus mevrouw Gardenier die met steeds groter enthousi-

asme over haar ervaringen verhaalt.

„Ja, zeker zijn er wel bepaalde vereisten waaraan de adressen moeten voldoen. Het moet netjes en schoon zijn, wasgelegenheid aanwezig zijn,” ze aarzelt even, „een hoekje op zolder bij voorbeeld kan niet. Net als in de keuken bij het aanrecht tanden poetsen, dat is ook uit den boze.” Het ontbijt moet er als volgt uitzien: twee soorten brood, beschuit, jam, boter, gesneden kaas, vlees of ei,

thee en/of koffie. „Alle extra's is gastvrijheid. Daar mag geen geld voor worden gevraagd. Terwijl ze her en der nog even een blik op de enquêteformulieren werpt, weet ze nog een leuk voorval: „Kun je zien dat het allemaal nieuw is, want we hebben vergeten het formulier meertalig te maken. We kregen reacties van mensen die vertelden 'leuk dat je het hebt, maar we moeten er een hele avond voor zitten om het voor onze Engelse gasten te vertalen.” Het hardplastic bord waarop in drie talen 'welkom' staat geschreven, is te vinden op de gevel van de Rabobank tegenover het huis van de familie Gardenier. Daar kunnen toeristen alle adressen, bijeengebracht in een folder, verkrijgen. „Er zijn particulieren bij die niet zo'n bord aan de muur willen hebben. Die vrijheid heb je,” verzekert mevrouw Gardenier. De komende winter wordt er volgens de actieve Spijkster opnieuw een 'plan de campagne' opgesteld voor de Stoet en Stee (Friesland heeft toch ook Bêd en Brochje? -red.) in de provincie. Of er dan adressen bij komen durft ze niet te zeggen, al voorziet het toch duidelijk in een behoefte. Mevrouw Gardenier zegt op spijtige toon: „Tot dusver krijgen we hier in Bierum geen enkele medewerking van het bedrijfsleven. Terwijl de middenstanders er toch de meeste profijt van hebben. Maar misschien verandert dat nog wel.”